

punkter, om man fortsat skulle se igennem fingre med Saddam Husseins overtrædelser og give ham endnu flere chancer, om vi på 12. år kunne acceptere, at han bød FN's Sikkerhedsråd trods, om vi ville løbe risikoen for, at han havde disse våben, som våbeninspektørerne udtalte der manglede regnskab for, og dermed løbe risikoen for, at han ville anvende dem.

Det ville i sidste ende altid være et spørgsmål om, hvornår nok er nok, og det vil det altid være, og det spørgsmål kan man naturligvis være uenig om, som vi var i marts i fjor, men man kan ikke med rimelighed beskyldte regeringen for, at den ikke åbent lagde sine argumenter frem, eller at argumenterne ikke holdt vand. De 13 punkter i bemærkningerne til beslutningsforslaget kan ikke anfægtes, hverken dengang eller nu.

I relation til debatten om masseødelæggelsesvåben i Irak vil jeg gerne sige, at det altså var et enigt Sikkerhedsråd, der slog fast, at Iraks manglende overholdelse af sine forpligtelser udgjorde en trussel mod international fred og sikkerhed, et enigt Sikkerhedsråd, hvori altså Syrien stemte for.

Hans Blix udtalte sig flere gange om de beholdninger af masseødelæggelsesvåben, som Saddam Hussein tidligere havde været i besiddelse af, men nu ikke ville redegøre for, og om usikkerheden i det hele taget, når det kom til Saddam Husseins beholdninger, udtalte Blix sig også i sine rapporter.

F.eks. udtalte Blix i sin rapport til Sikkerhedsrådet den 27. januar 2003, at der er stærke indikationer på, at Irak producerede mere anthrax, end det er angivet, og siger senere, at det muligvis stadig eksisterer.

Også i det UNMOVIC-dokument om udestående spørgsmål i relation til Iraks beholdninger af masseødelæggelsesvåben, der er dateret den 6. marts 2003, altså umiddelbart forud for beslutningen om den militære aktion, fremhæver våbeninspektørerne usikkerhederne om Iraks beholdninger og bemærker også dokumentet om Unresolved Armament Issues, altså uløste – man har indtryk af, når man hører oppositionen, også i dag, og Hans Blix, at de *var* løst, men ifølge det sidste dokument, der leveres, er de altså uløste på trods af alle kravene fra FN siden november, og jeg citerer en af usikkerhederne.

Baseret på alle de foreliggende oplysninger er der en stærk formodning om, at 10.000 l anthrax ikke blev destrueret og muligvis stadig eksisterer.

Om nervegassen VX hedder det i samme tekst: I lyset af erfaringerne med Iraks forsøg på at dække over sit VX-program kan det ikke udelukkes, at landet har bevaret visse kapaciteter med hensyn til VX.

Blix var altså ikke dengang helt så afklaret i spørgsmålet om Iraks masseødelæggelsesvåben, som man kan få indtryk af at han er nu. Det var alle hans usikkerheder, vi skulle bringe en afslutning på ved at tvinge Irak til at samarbejde med våbeninspektørerne. Og så sent som den 6. marts erklæres disse spørgsmål som uafklarede, fordi man ikke har villet samarbejdet.

Modstandere af krigen i Irak har taget David Kay til sig for hans meldinger om, at der ikke er lagre af masseødelæggelsesvåben i Irak. Men Kays analyse er jo langt mere kompleks, end den ofte gengives. Og man bør hæfte sig ved, at Kay sammenfattende har udtalt, at dette var et af de tilfælde, hvor situationen faktisk var endnu mere farlig, end vi alle troede. Det er i senathøringen side 8. Og så igen: Som alle ved, havde alternativet til en militær aktion været fortsat usikkerhed om Iraks masseødelæggelsesvåben. Jeg har nu nævnt nogle af disse usikkerheder, som var forelagt for verdenssamfundet, og som var dem, vi skulle reagere på baggrund af her i Folketinget.

Og en Saddam Hussein, der fortsat var ved magten og kunne tyrannisere sin befolkning, var altså det resultat, man kunne risikere, man kunne få, hvis ikke man handlede. Så hvis man altså havde valgt oppositionens linje, havde man sidet med Saddam Hussein i dag, og det tror jeg ærlig talt havde været synd for den irakiske befolkning.

Var det den vej, vi skulle være gået? Jeg tror såmænd ikke engang, hr. Søren Søndergaard vil sige, at det var den vej, vi skulle være gået, men han har bare ikke nogen alternativ handling til det. Uanset uenigheden dengang er det nu helt afgørende, at lande som Danmark ikke svigter det håb, som de foreløbige fremskridt har tændt hos den irakiske befolkning, at vi aktivt støtter bestræbelserne på at stabilisere Irak og bringe landet tilbage i det internationale samfund, at vi gør alt for at forhindre, at de destruktive kræfter, som maser på dagligt, ikke får overtaget og får held til at få ødelagt morgendagens Irak.

Det, der nu sker i Irak, trækker spor ud over landets grænser. Et frit og uafhængigt Irak baseret på demokratiske værdier vil have en stabiliserende effekt i hele regionen. Et nyt og demokratisk Irak vil kunne tjene som et vigtigt forbil-